

μικρό χρονικό του παλαιστινιακού ζητήματος

και κάποιες σκέψεις
γύρω από αυτό...

*“Ένα σημείο εκκίνησης.
Μνήμες που ανασυνθέτουν τα θραύσματα μιας εποχής.
Της δικής μου. Κι εκείνης του εχθρού μου.
Τα χρόνια που ζήσαμε
έθαψαν για πάντα την αθωότητα του κόσμου.”*

Εκκλησιαστής - Luther Blisset

Ευχαριστούμε την
“Παρέμβαση κατοίκων Φιλοπάππου - Θησείου - Κουκακίου - Πετραλώνων”

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ : Παλαιστίνη

ΕΤΟΣ: 1947

Αυτή τη χρονιά θα μπορούσαμε να ορίσουμε ως την αρχή του νήματος. Φυσικά ανασκαλεύοντας την ιστορία, τα ίχνη μας οδηγούν στον προηγούμενο αιώνα και την εμφάνιση του "σιωνισμού* ".

Το 1947 ο ΟΗΕ αποφασίζει να δημιουργήσει δύο ανεξάρτητα κράτη στην Παλαιστίνη. Σύμφωνα με την απόφαση οι Εβραίοι έπαιρναν το 56,47% (με πληθυσμό 608.000), ενώ οι Άραβες το 42,88% (με πληθυσμό 1,4 εκ). Με το τέλος της βρετανικής κατοχής το 1948, κηρύσσεται από τους Άραβες πόλεμος ενάντια στο Ισραήλ, το οποίο έχει ανακηρύξει την ανεξαρτησία του, παρότι οι Άραβες δεν αποδέχονται την απόφαση του ΟΗΕ. Ο πόλεμος αυτός, όπως και εκείνος των έξι ημερών [1967], θα έχουν ως συνέπεια να επεκταθεί το Ισραήλ σε όλη τη περιοχή της Παλαιστίνης, έχοντας την στήριξη της Σοβιετικής Ένωσης τα πρώτα χρόνια και μετέπειτα, έως και σήμερα των ΗΠΑ.

Οι Παλαιστίνιοι όλ' αυτά τα χρόνια και εκείνα που θα ακολουθήσουν βρίσκονται μέσα σε μια δίνη την οποία συνθέτουν πόλεμοι, διωγμοί, σφαγές, καθώς και οι σχεδιασμοί, τόσο των γύρω κρατών, όσο και των διεθνών συμφερόντων:

- * 1970: σύρραξη μεταξύ ΟΑΠ και Ιορδανικού στρατού. Θα μείνει γνωστή ως ο "ΜΑΥΡΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ" των Παλαιστινίων,
- * 1973: νέος αραβοισραηλινός πόλεμος,
- * 1975: εισβολή της Συρίας στο Λίβανο,
- * 1976: εμφύλιος πόλεμος στο Λίβανο,
- * 1978: εισβολή των Ισραηλινών στο Λίβανο,
- * 1982: νέα εισβολή, η οποία θα χαρακτηριστεί από τη σφαγή στους παλαιστινιακούς καταυλισμούς της Σάμπρα και Σατίλα, με υπουργό άμυνας του Ισραήλ εκείνη την περίοδο και υπεύθυνο για τις σφαγές, τον σημερινό πρωθυπουργό Σαρόν.

Το 1964 ιδρύεται η ΟΑΠ (οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) υπό το αιγυπτιακό κράτος. Το 1969 παίρνεται στα χέρια των Φενταγίν με αρχηγό τον Αραφάτ. Η ΟΑΠ αποτελείται κυρίως από τις οργανώσεις *Φατάχ*, *Λαϊκό Μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης* και *Δημοκρατικό Μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης*. Η ΟΑΠ ακολουθώντας τον δρόμο των διωγμών, ύστερα από συνεχόμενες ήττες, θα περιηγηθεί στην Ιορδανία, στο Λίβανο, στην Αλγερία και εν τέλει στην Τυνησία, όπου θα εγκατασταθεί και το αρχηγείο της οργάνωσης, (το οποίο θα βομβαρδιστεί το 1985 από τους Ισραηλινούς) ως το 1993 (όταν ο Αραφάτ και η ΟΑΠ θα επιστρέψουν στην Παλαιστίνη).

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, με το Ισραήλ να αποτελεί μια καλολαδωμένη πολεμική μηχανή, την "ηγεσία" των Παλαιστινίων εξόριστη και ηττημένη, τα αραβικά κράτη ηττημένα σε όλους τους πολέμους, τη Σοβιετική Ένωση και την Ε.Ε. παρόλη την φαινομενική στάση τους υπέρ των αράβων να κρατούν στάση ουδετερότητας και τις ΗΠΑ στο πλευρό του Ισραήλ, ξεσπάει η πρώτη Ιντιφάντα (9/ 12/'87).

"Είναι σαν να ζούσαμε μέχρι τώρα σε μια τεράστια φυλακή και αυτή είναι το μόνο που έχουμε να χάσουμε πραγματικά. Φαντάσου πως θα ήταν να ήσουν στη θέση μου, μια περήφανη, μορφωμένη γυναίκα που έχει ταξιδέψει σε πολλές χώρες. Μετά σκέψου πως είναι να είσαι έντομο, γιατί έτσι μας αποκαλούν οι στρατιώτες, κατσαρίδες, σκυλιά, έντομα. Έτσι είχαν τα πράγματα πριν την Ιντιφάντα. Ο στρατιώτης μας έλιωνε κάτω από τη μπότα του σα να ήμασταν έντομα. Τότε είπαμε "αρκετά πια δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να το ανεχόμαστε, είμαστε ανθρώπινα πλάσματα." Έτσι γεννήθηκε η δεύτερη Ιντιφάντα μας και δεν θα μας συνθλίψουν ξανά."

Νάντια, από την Δ. Όχθη

Μετά το τροχαίο ατύχημα στη Γάζα ξεσπούν αναταραχές, που γρήγορα γενικεύονται και επεκτείνονται σε όλα τα κατεχόμενα. Η Ιντιφάντα βρήκε απροετοίμαστες τόσο την ισραηλινή πλευρά, όσο και την ίδια την ΟΑΠ. Από την πλευρά του Ισραήλ αντιμετωπίστηκε με πολύ σκληρά μέτρα [ξυλοδαρμούς, δολοφονίες, φυλακίσεις], τα οποία δεν κατάφεραν να σταματήσουν την εξέγερση, αλλά ούτε και να την περιορίσουν, καθώς η Ιντιφάντα συνέχισε να εξαπλώνεται. Από την πλευρά της, η ΟΑΠ προσπάθησε αποτελεσματικά να προσεγγίσει την εξέγερση και να την θέσει υπό την αιγίδα της, δίνοντάς της ένα χαρακτήρα "εθνικής δυσαρέσκειας".

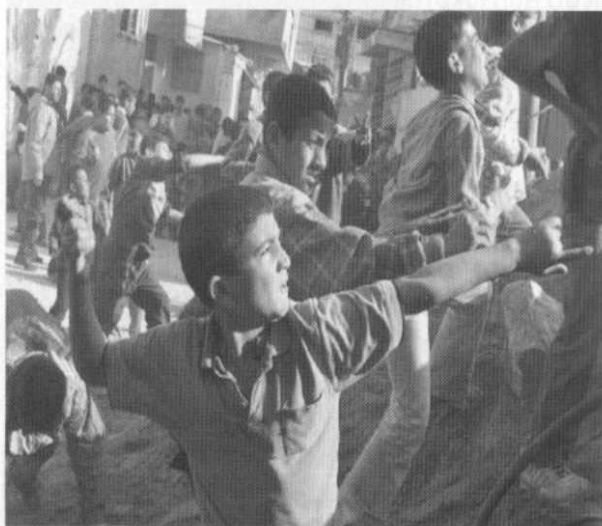
Η εκμετάλλευση κι η καταπίεση από τις κατοχικές δυνάμεις, όσο και οι χειρισμοί, τα "αλισβερίσια" από την ηγεσία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα αποτελούν τις κυριότερες αιτίες μιας αυθόρμητης εξέγερσης, η οποία επέλεξε να μην χρησιμοποιήσει ευρεία, ένοπλη βία, αλλά πέτρες. Κι αυτό δε συνέβη ως έκφραση μιας αντίληψης "μη βίας", αλλά προήλθε από τον αυθόρμητο χαρακτήρα και το ευρύ φάσμα Παλαιστινίων που κάλυψε.

Το πνεύμα της Ιντιφάντα δεν άργησε να ξεπεράσει τα κατεχόμενα και να απλωθεί στις γύρω αραβικές χώρες. Την ίδια στιγμή, για τους αντιστεκόμενους στον δυτικό κόσμο, αποτέλεσε σύμβολο εξέγερσης ενάντια σε κάθε καταπίεση, για την αυτοδιάθεση των λαών. Η Ιντιφάντα υπήρξε μια ασταμάτητη κι αδιάκοπη εξέγερση για τα επόμενα έξι χρόνια.

“Η Ιντιφάντα δεν είναι απλώς ένας πόλεμος. Ο πόλεμος διαρκεί ημέρες ή μήνες, στη δική μας περίπτωση όμως έχει γίνει τρόπος ζωής.”

Μπάνα, γυναίκα από τη Δ.Όχθη

Κάτω από την πίεση της Ιντιφάντα και τη δυσμενή θέση του Αραφάτ εξαιτίας της υποστήριξής του στον Σαντάμ στον πόλεμο του περσικού κόλπου, ξεκίνησαν μυστικές διαπραγματεύσεις μεταξύ ΟΑΠ και Ισραήλ, οι οποίες οδήγησαν το 1993 στη συμφωνία του Όσλο. Στις 13 Νοεμβρίου του '93 στην Ουάσιγκτον υπογράφηκε η “ισραηλοπαλαιστινιακή διακήρυξη αρχών”. Σύμφωνα με αυτήν, ο ισραηλινός στρατός αποχωρεί από την Λωρίδα της Γάζας και την περιοχή της Ιεριχούς, “αναγνωρίζεται” το δικαίωμα των Παλαιστινίων να οργανωθούν σε κάποιο είδος κρατικού υβριδίου, με κυβέρνηση υπό τον Αραφάτ και συμφωνείται ένα

γενικόλογο “πλαίσιο καλής θέλησης”. Από την μεριά του, το Ισραήλ αναγνωρίζει την ΟΑΠ και ανοίγει ο δρόμος για την ανάπτυξη σχέσεων με τις αραβικές ελίτ. Με αυτόν τον τρόπο, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ διορίζουν μια παλαιστινιακή αρχή με στόχο την εσωτερική καταστολή και τον έλεγχο της περιοχής, ενώ το Ισραήλ αποκτάει προκάλυμμα για την επέκταση του εποικισμού** και την καταστροφή της παλαιστινιακής οικονομίας.

Τα χρόνια που ακολουθούν έρχονται να επιβεβαιώσουν όλα τα παραπάνω. Το ισραηλινό κράτος διατηρεί το διοικητικό κι αστυνομικό έλεγχο του μεγαλύτερου κομματιού της Δ.Όχθης και το 20% της λωρίδας της Γάζας, περιορίζει τους υδάτινους πόρους των Παλαιστινίων, καταστρέφει σπίτια και καλλιέργειες, επεκτείνει τους εποικισμούς ενώ παράλληλα δημιουργεί ένα οδικό δίκτυο το οποίο αποκλείει τους Παλαιστινίους και τους περιορίζει σε διακόσιες διεσπαρμένες περιοχές-γκέτο. Σε μια τέτοια πραγματικότητα συγκαλείται από τις κυβερνήσεις Μπάρακ και Κλίντον διάσκεψη στο Κάμη Ντέιβιντ, τον Ιούλη του 2000. Οι απαιτήσεις των Ισραηλινών απaráδεκτες, με τη καταγωγή τους στο 1948. Απαιτήσεις οι οποίες δεν αφήνουν άλλο δρόμο στον Αραφάτ, απ' αυτόν της άρνησης.

Την ίδια περίοδο, το Ισραήλ κερδίζει τις διεθνείς εντυπώσεις αποχωρώντας από τον Λίβανο. Απέναντι σε όλες αυτές τις κινήσεις και τα σιωνιστικά οράματα αναπτύσσονται και εδραιώνονται οι παλαιστινιακές ισλαμιστικές οργανώσεις. Η ανάπτυξή τους προήλθε, αφενός από την παροχή κεφαλαίων προς αυτές, από τα αραβικά κράτη, με σκοπό τη δημιουργία σχολείων, νοσοκομείων και γενικότερα έργων υποδομής και αφετέρου από τη στρατιωτική και πολιτική ήττα των αριστερών παλαιστινιακών οργανώσεων. Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό με τους συνεχείς διωγμούς και την συνεχιζόμενη καταστολή έναντι των παλαιστινίων ενισχύουν το ρόλο και τη παρουσία των ισλαμιστικών οργανώσεων καθιστώντας

τες κύριο εκφραστή της παλαιστινιακής αντίστασης -με κυριότερες απ'αυτές τη Χαμάς και τη Τζιχάντ-. Παράλληλα, εμφανίζονται και κάποιες μη ισλαμιστικές οργανώσεις, όπως η Τανζίμ και οι Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ Αχτζά (που μετά το θάνατο του Αραφάτ μετονομάστηκαν σε Ταξιαρχίες του Μάρτυρα Αραφάτ). Μέσα σ'αυτή την κατάσταση πραγματοποιείται η επίσκεψη του Αριέλ Σαρόν (μετέπειτα πρωθυπουργού) στο τέμενος του Αλ-Ακσά. Μια κίνηση την οποία επέτρεψε η κυβέρνηση Μπάρακ κι η οποία αποσκοπούσε σε επίδειξη δύναμης, μιας κι

ο Σαρόν αποτελούσε για τους Άραβες σύμβολο τρομοκρατίας, ιμπεριαλισμού και τον κύριο υπεύθυνο για τις σφαγές στους καταυλισμούς Σάμπρα και Σατίλα. Ως απάντηση στην ταπεινωτική αυτή κίνηση, ξεσπάει η δεύτερη Ιντιφάντα, γνωστή ως "Ιντιφάντα του Αλ-Ακσά", η οποία συνεχίζεται ως τις μέρες μας, με τους Παλαιστίνιους να μετράνε εκατοντάδες νεκρούς, με τις ωμότητες του ισραηλινού στρατού να μην έχουν όρια, με τους αποκλεισμούς να αυξάνονται και να ενισχύονται με την κατασκευή του τείχους (ένα σύστημα φρακτών, τάφρων και τοίχων), με την περαιτέρω εντατικοποίηση της εξαθλίωσης και εκμετάλλευσης των Παλαιστινίων, οι οποίοι ούτως ή άλλως αποτελούν τους σύγχρονους είλωτες για το κράτος του Ισραήλ, δηλαδή το φθηνό εργατικό δυναμικό, στα πτώματα του οποίου βασίστηκε το "θαύμα" της οικονομίας του ισραηλινού κράτους.

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ

Το 1994 και μετά την υπογραφή της συνθήκης "ειρήνης" του Όσλο, το Ισραήλ κατασκεύασε το πρώτο τσιμεντένιο τείχος, μήκους 1.800μ και 25τ.μ ύψος, δίπλα από το χωριό Σουέκε στη πόλη Τουλκαρέμ. Το 1995 πραγματοποιείται η κατασκευή ηλεκτρονικού φράκτη περιμετρικά της Λωρίδας της Γάζας με μήκος 54κλμ και πλάτος 300μ. Α υπό είχε ως συνέπεια την αποκοπή των Αιγυπτιακών συνόρων κοντά στη Ράφα, την πρόσβαση στο Ισραήλ και την σύνδεση της Λωρίδας της Γάζας με την Δ. Όχθη. Τον Αύγουστο του 2003 ξεκινάει η κατασκευή ενός σιδερένιου τείχους μήκους 7κλμ και ύψους 8μ στη Ράφα με αποτέλεσμα την ολοκληρωτική καταστροφή 1.800 σπιτιών στη γύρω περιοχή, ενώ έναν χρόνο πριν (Ιούνιος 2002) έχει ήδη ξεκινήσει η κατασκευή του τείχους του Απαρτχάιντ στη Δ. Όχθη, το οποίο θα έχει 620 κλμ μήκος. Μία σειρά χαρακτηριστικών όπως: χαμηλή τάση ρεύματος, αισθητήρες, συναγερμοί, κάμερες, τάφροι, κουλούρες αγκαθωτού συρματοπλέγματος σε μορφή πυραμίδας, περιπολίες αστυνομίας συνόρων και τέλος άμμος για την διατήρηση αποτυπωμάτων στην περίπτωση που κάποιος καταφέρει να περάσει. Συνθέτουν ένα σκηνικό προφύλαξης, το λιγότερο, τύπου στρατοπέδου συγκέντρωσης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΤΕΙΧΟΣ

Αυτές τις μέρες, με την κατασκευή του συστήματος φρακτών, τάφρων και του διαχωριστικού τείχους που "κλέβει" τα χωράφια και αφήνει τους ανθρώπους κλεισμένους μέσα σ' αυτά χωρίς τα απαραίτητα για την επιβίωση, όταν εκατοντάδες χιλιάδες είναι αποκλεισμένοι από τις υπηρεσίες υγείας, από τα σχολεία και από τις βασικές υποδομές, αναγκασμένοι να επιλέξουν ανάμεσα στον "εθελούσιο" εκπατρισμό ή το θάνατο, είναι καθήκον μας ως άνθρωπινα όντα να παλέψουμε ενάντια σ' αυτά τα εγκλήματα.

Ανοιξαμε με βία τις καγκελόπορτες στο Mas'ha για να ανοίξουμε ένα ρήγμα στο τείχος του μίσους και για να προτείνουμε μέσα από τις δράσεις μας μια ζωντανή και ζωτική εναλλακτική στην πολιτική απαρτχάιντ της ισραηλινής κυβέρνησης. Εμείς, για τους οποίους έχει σημασία η μοίρα αυτής της γης, θεωρούμε το σύστημα φρακτών και τείχους μια απέραντη καταστροφή για τον παλαιστινιακό λαό, αλλά και άμεση απειλή για μας και για οποιονδήποτε επιθυμεί μια σίγουρη ζωή ειρήνης. Δεν είναι περίφραξη για την ασφάλεια. Είναι μια ρατσιστική περίφραξη απαρτχάιντ που θα αποτελέσει αιτία να χύνεται αίμα επί πολλά χρόνια.

Επιδιώκουμε στην καθημερινή μας ζωή να ζήσουμε τις αλλαγές που θέλουμε. Δουλεύουμε μέσα σε πνεύμα πλήρους συνεργασίας, χωρίς ηγέτες. Φτάνουμε στις αποφάσεις μας μέσα από τη συναίνεση και ο καθένας συμβάλλει ανάλογα με τις δυνατότητές του. Πιστεύουμε ότι μπορεί να επιτευχθεί δικαιοσύνη και ισότητα με την ελεύθερη συμφωνία ανάμεσα στα πρόσωπα, και ότι το κράτος αποτελεί μόνο το εργαλείο επίθεσης των εθνοτικών ή ταξικών κυρίρχων ομάδων.

Είμαστε ρεαλιστές. Για μας είναι σαφές ότι η κατάργηση του κρατικού συστήματος δεν θα γίνει αύριο. Αλλά και σήμερα μπορούμε να βρούμε ένα τρόπο ζωής "χωρίς κυβερνώντες και κυβερνώμενους", "χωρίς αφεντικά και σκλάβους".

Κοντά στις πόλεις το τείχος έχει την μορφή τοιμεντένιου τείχους με ύψος έως και 8μ., πράγμα που καθιστά αδύνατη την οπτική επαφή και από τις δύο πλευρές

Ο κατάλογος των συνεπειών είναι μεγάλος και μάλλον δεν έχει τέλος. Μέχρι στιγμής χιλιάδες είναι οι άστεγοι και πολλοί οι νεκροί από τις επχειρήσεις κατεδάφισης για την κατασκευή του τείχους, που περιλαμβάνει 31 πύλες εισόδου-εξόδου, 15 χωριά σε πλήρη απομόνωση μεταξύ τείχους και πράσινης γραμμής (11.700 πολίτες), ειδικές άδειες για την κυκλοφορία των πολιτών από τη μία πλευρά στην άλλη. Επιπλέον, 102.000 δέντρα έχουν ξεριζωθεί κατά μήκος των πρώτων 148χλμ, κοινότητες έχουν χάσει όλες τους τις πηγές πόσιμου νερού και άρδευσης, το εισόδημα 43.567 παλαιστινιακών οικογενειών έχει καταρρεύσει, ενώ 165.000 στρέματα γης έχουν καταστραφεί ή αποκοπεί από τα χωριά. Βέβαια, υπάρχουν και θα υπάρξουν κι άλλες συνέπειες και το τι τελικά θα γίνει με την ολοκλήρωση του τείχους και το τι θα συμβεί μέχρι τότε δεν είναι σίγουρο. Το μόνο σίγουρο είναι, ότι το τείχος κατασκευάζεται για να μείνει και ότι σίγουρα δεν αποτελεί περίφραξη για κανενός είδους ασφάλεια.

Η άμεση δράση γίνεται δημοκρατική πράξη όταν η δημοκρατία παύει να λειτουργεί. Το τείχος του Βερολίνου δεν έπεσε από τις κυβερνήσεις ή τις συμφωνίες, αλλά από τους ίδιους τους πολίτες που το γκρέμισαν με τα χέρια τους.

Πάντα, θαρρούμε, μας έκαναν πλύση εγκεφάλου με το μίσος και το φόβο απέναντι στους παλαιστίνιους γείτονές μας. Δεν πηγαίναμε εκδρομή στην ύπαιθρο χωρίς ένοπλη συνοδεία. Μας έλεγαν ότι εμείς είχαμε τείνει ειρηνικό χέρι, αλλά δεν είχε υπάρξει απάντηση. Όμως τα ψέματα αυτά αποκαλύφθηκαν και τώρα είναι μπροστά στα μάτια όλων όσων συνεργάζονται στις δράσεις ενάντια στην κατοχή. Κοιμηθήκαμε μαζί κάτω από τις ελιές (πριν τις ξεριζώσουν), βαδίσαμε μαζί ως την περίφραξη και θα συνεχίσουμε να παλεύουμε μαζί- ισραηλινοί, παλαιστίνιοι, διεθνιστές- για την ειρήνη και την ισότητα για όλους.

Πάνε πια χρόνια που οι καλοί άνθρωποι έλεγαν πως όταν εφαρμοστεί η βίαιη μεταφορά των παλαιστινίων, αυτοί θα ξαπλώσουν μπροστά στα φορτηγά και στα λεωφορεία, για να εμποδίσουν να συντελεστεί ένα τέτοιο έγκλημα. Αλλά αυτή έχει ήδη αρχίσει! Όταν αφαιρείς από τους ανθρώπους τη δυνατότητα να έχουν πρόσβαση στα μέσα βιοπορισμού, δεν έχουν πια επιλογή. Κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν ήδη τα χωριά τους για να βρουν τροφή για τα παιδιά τους.

Η εθνοκάθαρση συντελείται μπροστά στα μάτια μας και έχουμε μια μόνη επιλογή: να χρησιμοποιήσουμε εκείνα τα λίγα δικαιώματα που απολαμβάνουμε ακόμη, κατάλοιπα της εποχής της ισραηλινής δημοκρατίας, για να τσακίσουμε τους ρατσιστικούς και ανήθικους νόμους. Ναι, να ρίξουμε τις καγκελόπορτες και τις περιφράξεις, να μπλοκάρουμε τις μπουλντόζες με τα κορμιά μας, να μπούμε στις κλειστές στρατιωτικές περιοχές, να μετατρέψουμε τον εχθρό σε φίλο! Η παλαιστινιακή και η ισραηλινή αντίσταση θα συνεχιστεί, όσο διαρκεί η κατοχή που είναι πηγή του τρόμου.

5 Ιανουαρίου 2004

ANARCHISTS AGAINST THE WALL

Το κράτος του Ισραήλ από την πρώτη στιγμή συγκροτήθηκε σε μια μιλιταριστική βάση, καθώς η επιβίωσή και η διατήρησή του βασίστηκε στη στρατιωτική του επιβολή στους αραβικούς πληθυσμούς, που διέμεναν ή γειτνιάζαν με τα εδάφη, τα οποία του δόθηκαν το 1947 από τον Ο.Η.Ε.. Αυτού του τύπου ο μιλιταρισμός, που καθόρισε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής, (είναι χαρακτηριστικό ότι οι μεν άντρες υπηρετούν στην ηλικία των 18 τριήχρονη στρατιωτική θητεία, ενώ μέχρι τα 52 τους παρουσιάζονται ένα μήνα το χρόνο για μετεκπαίδευση, οι δε γυναίκες είναι υποχρεωμένες να υπηρετούν εικοσάμηνη στρατιωτική θητεία) σε συνδυασμό με τα σιωνιστικά ιδεώδη συντέλεσαν στη δημιουργία μιας ακραία συντηρητικής κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που ταυτίζεται σε μεγάλο βαθμό με τις επιδιώξεις και τους σχεδιασμούς της ντόπιας εξουσίας.

Φυσικά, ο όρος κοινωνία δεν καθορίζει εδώ ένα ομοιόμορφο κι απόλυτα καθορισμένο σύνολο, αλλά χρησιμοποιείται για να αναδειχθούν κάποια κυρίαρχα χαρακτηριστικά ενός συνόλου ανθρώπων, με τις διαφορές και τις αντιθέσεις του. Παρόλα αυτά, υπήρξαν φωνές και κινήσεις, που αμφισβήτησαν και αντιστάθηκαν στις κυρίαρχες επιβολές μέσα από διαφορετικές αντιλήψεις. Ορισμένες απ' αυτές τις οργανώσεις και τις συλλογικότητες είναι η "Ειρήνη τώρα", "Υπάρχει ένα όριο", "Μέτωπο για την ειρήνη στο Ισραήλ", "Γυναίκες με τα μαύρα", "Εβραϊκή αδελφότητα υπέρ της ειρήνης", "Ισραηλινο-παλαιστινιακό κέντρο έρευνας και ενημέρωσης", "Συνέλευση αναρχικών ενάντια στο τείχος". Οι κινήσεις αντίστασης περιλαμβάνουν *διαδηλώσεις*, (στις 16-5-82 μετά την σφαγή των παλαιστινίων στους

καταυλισμούς στη Σάμπρα και στη Σατίλα πραγματοποιείται διαδήλωση 400 χιλιάδων ισραηλινών, ενώ τον Απρίλη του 2002 100 χιλιάδες διαδηλωτές κατεβαίνουν στο δρόμο ενάντια στη δολοφονική πολιτική του Σαρόν), *αποκλεισμούς δρόμων, παρεμπόδιση μηχανημάτων που καταστρέφουν σπίτια και*

καλλιέργειες, για να οικοδομήσουν το τείχος.

Επίσης, αρνήσεις στρατιωτών να υπηρετήσουν στα κατεχόμενα από το '67 εδάφη (το 1972 εμφανίζονται οι πρώτοι επιλεκτικοί αρνητές, ο Yossi Kotten και ο Yitzak Laor, ενώ ως τα τέλη του 2002 περίπου 1200 ισραηλινοί έχουν δηλώσει πρόθεση άρνησης, 500 έχουν ήδη αρνηθεί, ενώ πάνω από 200 έχουν εκτίσει ποινές φυλάκισης για την απόφασή τους να μην υπηρετήσουν στα παλαιστινιακά εδάφη), ολικές αρνήσεις στράτευσης τα τελευταία χρόνια, *άνοιγμα κλειστών εισόδων του τείχους, κοινά κάμπινγκ Ισραηλινών και Παλαιστινίων κ.α.*

ισραηλινός αστυνομικός διδάσκει σε νέους την αντιμετώπιση των χαμικάζι

στιγματίστηκαν ως προδότες και υπέστησαν εξευτελισμούς. Η ένταση των αντιδράσεων αυτών έχει μειωθεί τον τελευταίο καιρό κι αυτό οφείλεται, τόσο στη διάρκεια και στην άνοδο τέτοιων κινήσεων αντίστασης, όσο και στο αδιέξοδο, στο οποίο έχουν οδηγήσει οι πολιτικές του ισραηλινού κράτους. Έτσι, παρά την έντονη προπαγάνδα των ισραηλινών ΜΜΕ, που χρησιμοποιώντας τις επιθέσεις αυτοκτονίας προσπαθούν να πείσουν για την ορθότητα των κρατικών σχεδιασμών και επιλογών, οι οποίες σπέρνουν το θάνατο, παρατηρούμε μια σταδιακή αλλαγή στις αντιλήψεις της ισραηλινής κοινωνίας.

ισραηλινοί στρατιώτες χρησιμοποιούν νεαρό παλαιστίνιο ως ασπίδα προστασίας...

"Υπήρξα ένας από
αυτούς. Με τη μεριά
εκείνων που
οραματίστηκαν να
ανατρέφουν την τάξη
του κόσμου. Όλες μας οι
ήττες, η μία μετά την
άλλη, μας έκαναν να
δοκιμάσουμε την αντοχή
του Σχεδίου. Κάθε φορά
χάναμε τα πάντα, για να
του φράξουμε το δρόμο,
να εμποδίσουμε την
εφαρμογή του. Με γυμνά
χέρια, χωρίς άλλη
επιλογή. Ένας λυγμός
συνταράζει το στήθος
μου, απόκαμα πια με το
κουβάρι των σκέψεων.
Αδελφοί μου, δε μας
νίκησαν. Βίμαστε ακόμα
ζωντανοί και ελεύθεροι
να οργώνουμε τα
πέλαγα"

Εκκλησιαστής
Luther Blisset

Λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση που περιγράψαμε καταλαβαίνουμε ότι οι θρησκείες (ισλάμ, χριστιανισμός, ιουδαϊσμός) και το θέαμα της βίας από τα μ.μ.ε., τα οποία αναπτύσσουν μια φιλολογία "ακραίων", έχουν ως στόχο να συγκαλύψουν την ταξικότητα και τα κοινωνικά αίτια, όσων συμβαίνουν στο χώρο της Παλαιστίνης. Από την μία πλευρά, η κρατική μηχανή, το κεφάλαιο, τα οικονομικά συμφέροντα, οι ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί, τα διεθνή συμφέροντα, οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί, η εκμετάλλευση, η καταστολή, ο ρεφορμισμός, και τα αλισβερίσια εθνικών και κρατικών ελίτ. Ενώ από την άλλη πλευρά οι εκμεταλλευόμενοι, οι ανυπότακτοι, ο κοινωνικο-ταξικός πόλεμος, η εξέγερση και η οργή των καταπιεσμένων.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

*Σιωνισμός ονομάζεται η κίνηση εβραϊκών πληθυσμών, οι οποίοι αρνούνταν να αφομοιωθούν στους ντόπιους πληθυσμούς με τους οποίους διέμεναν. Προτιμούσαν να διατηρούν τα δικά τους θρησκευτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά και την ανεξαρτησία τους. Η κίνηση αυτή όμως, αποτελούσε τη μειοψηφία στον εβραϊκό λαό. Στις αρχές του 20ου αι., με τους συνεχείς διωγμούς και το ολοκαύτωμα, τη θέση του σιωνισμού έρχεται και παίρνει ο ρεβιζιονιστικός σιωνισμός. Η νέα αυτή εκδοχή, η οποία εδραιώθηκε το 1896, περιβάλλεται από έντονα θρησκευτικά (καθώς σύμφωνα με τη βίβλο, οι εβραίοι πρέπει να γυρίσουν στη γη της Σιών - γη της επαγγελίας- με τον ερχομό του μεσσία και ύστερα από θεϊκή εντολή) και εθνικιστικά (καθώς προκύπτει η ανάγκη για δημιουργία έθνους) χαρακτηριστικά. Το νέο αυτό "κίνημα" έχει ως σκοπό τον διωγμό των Παλαιστινίων από τα εδάφη τους και την εγκατάσταση Ισραηλινών στα μέρη αυτά.

** Ο εποικισμός αποτελεί τακτική των Ισραηλινών προκειμένου να πάρουν στα δικά τους χέρια την γη των Παλαιστινίων. Μ'αυτόν τον τρόπο, εγκαθίστανται οι Ισραηλινοί στα παλαιστινιακά εδάφη επεκτείνοντας τα όρια του ισραηλινού κράτους. (1979, 12.000 έποικοι - 1989, 75.000 - 1994, 150.000 - 2000, 300.000).

πηγές:

* Σαμιζντάτ 5, ένθετο 16σέλιδο για την κατανόηση του παλαιστινιακού ζητήματος

* Sarajevo, φύλλο 7, παλαιστίνη για τη ζωή και το θάνατο

* έκδοση δρόμου από την κατάληψη Rosa Nera, λίγα λόγια για την παλαιστίνη και
το τείχος του απαρτχάιντ

* αποσπάσματα από το βιβλίο του Norman Finkelstein *Image and reality of the
israel-palestine conflict*

* Αρνούμαι, βιβλίο για την ισραηλινή οργάνωση “Υπάρχει ένα όριο”

εκδόθηκε στην αθήνα / το γενάρη του 2005 / από τους “έν πλω” / σε 500 αντίτυπα

για επικοινωνία: “ΕΝ ΠΛΩ” Τ.Θ. 19043 - Τ. Κ. 11701 / e-mail: enplon@in.gr

π

α

λ

α

ι

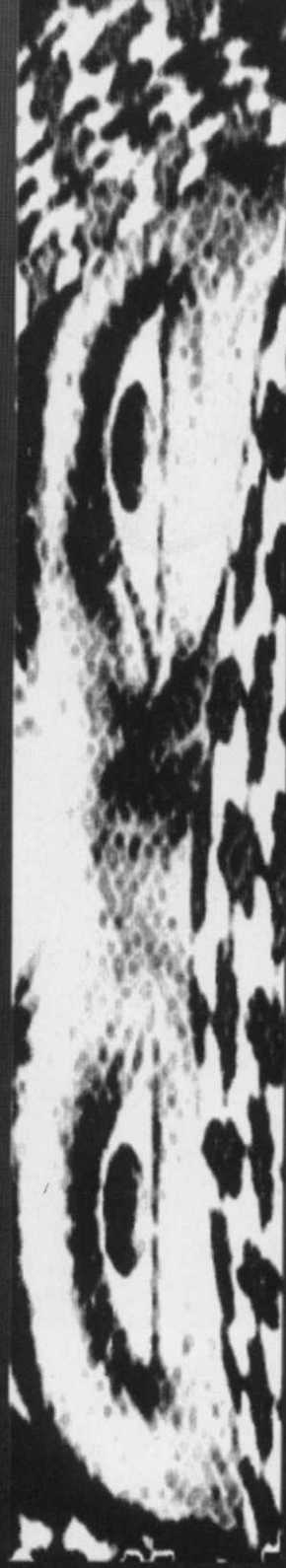
σ

τ

ί

ν

η

από την εντιφάντα και τις ταξικές
αντιθέσεις μέχρι το στρατιωτικό
μοντέλο οργάνωσης του Ισραήλ...
από το κράτος μπαντουσάν και το
νερό μέχρι τους φενταγίν και τους
αρνητές στράτευσης, από την
στρατιωτικοποίηση της
καθημερινής ζωής και την διάχυτη
τρομοκρατία...στον κοινωνικό
ταξικό πόλεμο

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14/1 - 19:00

συζήτηση: με θέμα το παλαιστινιακό ζήτημα

προβολή: slides για την καθημερινή ζωή
στην παλαιστίνη και βίντεο σχετικά με τις
κινήσεις εναντίωσης στο τείχος

στην παρέμβαση κατοίκων πετράλων-έθις-κουκαίου-φιλοπάπου
θεσσαλονίκης 20, Άνω Πετράλωνα

